

Sursa

Al doilea volum din seria Vrăji în Savannah

Traducere din engleză de
Ana-Veronica Mircea

— Acum ține focu-n palmă, fetiço.

Șoapta lui Jilo s-a revărsat asupra mea.

— Nu-l lăsa să te atragă. De data asta controlează-l tu. Nu intra în lumea lui până nu te simți gata să fii stăpână pe timpul pe care-l vei petrece acolo.

Mica flacără nu m-a ars, deși știam că dogorește cu putere. Mi-a dansat în palmă, încercând să-mi ademenească mintea înapoi — înapoi, într-o amintire a mea și a surorii mele. Maisie îmi dăruise flăcările alea fermecate, limbi de foc care-mi îngăduiau să retrăiesc, în detalii vibrante, experiențe din copilăria noastră. Și acum ea era pierdută pentru mine, smulsă nu doar din această lume, ci și din realitatea înconjurătoare. Nimeni nu știa unde se află, sau *dacă* se mai află undeva.

Acele licăriri strălucitoare erau ultimele ei vrăji rămase în planul nostru și se străduiau să se îndrepte către sursa lor, așa cum se îndreaptă pilitura de fier spre un magnet. Erau speranța mea de a o găsi pe Maisie. Mă străduiam să mă împotrivesc atracției flăcărilor, încercând să cobor în trecut pas cu pas, de data asta fără să mă pierd în amintirile din vâlvătaie. Folissem deja o duzină; o

duzină de luminițe care pieriseră rând pe rând, încercând să mă călăuzească spre ea. Arseseră atât de strălucitor, dar se stinseseră prea repede, înainte să apuc să găsesc legătura, să înțeleg încotro eram călăuzită. Socotind-o și pe cea care-mi pâlpaia în palmă, nu-mi mai rămăseseră decât cinci.

— Ține lumina în mâna dreaptă și ascultă glasul lui Jilo, da?

M-a prins de mâna liberă și m-a strâns cu putere. Am strâns-o și eu.

— Lasă vocea lui Jilo să-ți fie ancoră în lumea asta. Nu e nevoie să dai buzna, fetița mea, n-ai de ce să te grăbești.

Limbajul lui Jilo și încăpățânarea cu care vorbea despre sine însăși la persoana a treia erau înșelătoare în privința educației sale. Știam cu certitudine că terminase Spelman College cu diplomă în chimie, dar, date fiind sexul ei și culoarea pielii, se născuse cu vreo două decenii prea devreme ca să-și poată îndeplini visul și să devină medic. Ajunsesse în schimb să practice Hoodoo, ca tămăduitoare înrădăcinată, construindu-și o personalitate deopotrivă pe măsura așteptărilor și a superstițiilor celor interesați de serviciile sale. Mă număram printre puținii oameni cărora li se îngăduise vreodată să tragă cu ochiul în spatele măștii ei.

Jilo a respirat adânc, pe îndelete, reamintindu-mi că era cazul s-o imit. Valurile de putere treceau prin mine, dar veneau cu din ce în ce mai puțină forță și erau din ce în ce mai rare. M-am opus gravitației lumii care creștea în fața mea, încercând să nu las energia vrăjii lui Maisie să-și îndeplinească menirea, deviind-o către scopul meu. Fluxul și-a încetinit curgerea și mi s-a întins în față, curbându-se. Contrariat de rezistența mea, a început să se răsucescă și să se alungească, strălucind ca o cometă în

preajma soarelui. Așa cum voiam, magia a început să-și caute sursa, întinzându-se în toate direcțiile, până când a găsit-o pe Maisie. Mi-am ascuțit simțurile subconștiente, urmând calea flăcării, dar era prea târziu. A devenit incandescentă, extinzându-se și strălucind ca o novă. O clipă mai târziu, s-a stins. Prin urmare, opunându-mă atracției flăcărilor, le făceam să se mistuie mai repede... De data asta, nici măcar nu avusesem bucuria retrăirii unei amintiri îndrăgite din copilărie. N-avusesem parte decât de întuneric.

— Acum am ajuns mai aproape, a spus Jilo, deși știam amândouă că e o minciună.

Înaintaserăm la fel de mult de alte două ori. S-a ridicat și a șontăcăit către masa pe care se afla, cu capacul bine strâns, borcanul Ball cu cele patru flăcări rămase.

— Azi nu pot face mai mult de-atât. Nu mai sunt tânără, ca tine, a zis, dar, în tot timpul ăsta, nu și-a luat ochii de pe talia mea.

Știam că se teme că acea plimbare printre lumi i-ar putea face rău copilului care creștea acolo. Și eu îmi făceam griji, dar mi-era frică și că nu mai am timp s-o salvez pe Maisie.

— Apreciez ceea ce faci pentru mine, am zis, frecându-mi palma de burta în creștere.

Eram de-acum în a treia lună și jumătate și puteam deja spune că, în momentul venirii sale pe lume, Colin al meu o să fie un băiat foarte mare.

— Jilo știe asta, fetițo, a răspuns ea, apoi a repetat, cu voce mai drăgăstoasă:

— Știe asta.

Și-a pus o mână pe șold, masându-se ca să scape de vreo durere.

— Jilo încă mai crede c-ar trebui să le spui rudelor tale ce faci. Sunt vrăjitori, le-ar fi mult mai ușor decât lui Jilo să te ajute să-ți găsești sora.

— Nu vreau să-i amestec. Celelalte familii de vrăjitori nici măcar nu vor s-audă de-o încercare de readucere a lui Maisie în dimensiunea noastră. Zic că a stricat bariera, că a șubrezit-o.

Cu milenii în urmă, vrăjitori puternici, printre care mulți dintre strămoșii mei, au țesut o rețea de energie magică, menită să ne protejeze lumea. Au numit-o „bariera“. Creaturile care domniseră odinioară asupra pământului — spuneți-le demoni dacă sunteți evlavioși, sau entități transdimensionale dacă preferați știința — se erijau în zei, se amestecau în evoluția oamenilor, intervenind mai ales în geneza vrăjitorilor. Așa că vrăjitorii, într-un final, s-au revoltat și au alungat șerpia din Paradis. Bariera îi împiedica să se întoarcă.

— Mătușile și unchiul meu m-ar împiedica. S-ar simți obligați s-o facă, am adăugat, temându-mă că nu m-ar fi ajutat nici chiar dacă toate celelalte familii nu s-ar fi opus găsirii surorii mele.

În timp ce mătușa mea Iris nu mai voia să aibă în niciun fel de-a face cu Maisie, spunând că-și merita pedeapsa, mătușa Ellen se supunea orbește, ca de obicei, voinței familiilor unite ale vrăjitorilor. Nu voia să facă valuri. Unchiul Oliver nu era atât de pornit împotriva găsirii lui Maisie, dar nu credea că din ea mai rămăsesse mare lucru. Își petrecuse mai multe zile săpând pe bucata de peluză unde stătuse Maisie înainte ca forța barierei s-o azvârle departe de lumea noastră. Spunea că pământul fusese ars pe o adâncime de mai bine de doi metri și că nici măcar nu mai avea rost să-ncercăm să plantăm acolo

ceva. Nivelase din nou pământul sterp, pavase locul și-i pusesse deasupra un cadran solar. Cred că, în viziunea lui, era un soi de monument memorial.

Nu, știam că familia mea n-o să-mi susțină încercările clandestine și, chiar dacă ar fi făcut-o, celelalte ancore — vrăjitoare ca mine, alese să mențină și să apere bariera — interzisese rău orice strădanie de a o readuce pe Maisie în realitatea noastră, de teamă c-ar fi putut avaria și mai mult bariera.

— Jilo crede că poate-ar trebui să te-mpiedice. Sora asta a ta a-ncercat să te omoare.

— Nu știa ce face, am obiectat. Era sub influența unui demon, a unui *boo hag*. A celui pe care l-ai hrănit și l-ai folosit tu ca să ne spionezi familia.

Maisie îmi era mai mult decât soră, era geamăna mea. E adevărat că nu eram gemene identice, dar venisese rău pe lume împreună. Dacă nu căutam eu un motiv ca s-o iert, cine altcineva ar fi făcut-o?

— Jilo ți-a spus că pentru asta-i pare rău. N-a avut idee că sora ta s-a încurcat cu creatura aia.

Încă mă cuprindea greața când mă gândeam cum luase Maisie o entitate care nu era decât o umbră și-i dăduse formă. O botezase Jackson și-și făcuse din ea un iubit. Îi îngăduise să mă taie și să-mi guste sângele. Și mă simțeam încă și mai rău când îmi aminteam că eu însămi mă îndrăgostisem de Jackson. Un fior mi s-a prelins pe șira spinării, cutremurându-mă.

— Așa a fost, a continuat Jilo, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Asta e sora ta, pe care-ncerci acum s-o găsești. Jilo zice c-ai face mai bine s-o lași pe scorpie acolo unde-o fi nimerit. Uneori trebuie să tai pur și simplu legătura, indiferent că-i de sânge sau nu.

— Ei bine, e sigur că așa ceva n-o să se-ntâmples, am răspuns cu voce tăioasă, dar mi-am regretat imediat tonul. Nu pot s-o fac fără ajutorul tău, Mamă.

Mi-a ignorat frustrarea cu o figură impasibilă.

— Familiile încă mai refuză să-ți dea pe mână întreaga ta putere?

— Da, am răspuns. Toată lumea crede că nu sunt pregătită s-o țin sub control.

— Și totuși au sărit cu gura pe tine că ai împărțit un strop din ea cu Jilo.

— Da, n-au părut prea încântați când au descoperit asta.

Celelalte familii de vrăjitori pusese în scenă un soi de proces, ca să decidă dacă eram sau nu pregătită să-mi asum întrebuințarea completă a puterilor mele. Faptul că-i dădusem lui Jilo puținul care-i trebuia ca să nu se retragă se transformase, de fapt, în probă incriminatorie în cazul deschis împotriva mea, dar nu voiam s-o împovărez dezvăluindu-i asta. Puterea îmi aparținea, aveam dreptul s-o dau cui voiam și o făcusem din proprie voință.

— Susțin c-o fac ca să mă apere de mine însămi, că nu știu cum să manipulez puterea, că nu sunt destul de matură pentru ea, am continuat cu lista lor. Și că, în loc să-mi folosesc capul, gândesc prea mult cu inima, punându-mi propriile dorințe mai presus de binele general.

— Cine naiba-s ei ca să te judece? a întrebat Jilo, furioasă ca o mamă care-și apără puiul. Bariera, chiar bariera te-a ales, chiar și fără magia ta. Te-a recunoscut. Te-a selectat.

— Spun că a mă lăsa să am acces la întreaga mea putere e totuna cu a lăsa un copil de șase ani să se joace c-o bombă nucleară. Trebuie să mi-o iau în stăpânire treptat,

așa cum s-ar fi întâmplat dacă aș fi avut acces la ea de când m-am născut.

— Și bariera? Cum o să ancorezi blestemăția aia dacă n-ai toată puterea ta în stăpânire?

— Deocamdată n-o ancorez. Mă conectez la forța ei. Trebuie să fiu conectată, pentru că m-a ales să ajut la ancorare, dar celelalte nouă ancore își împart partea mea din energia ei și acea misiune a menținerii barierei care ar trebui să-mi revină mie. Sunt sigură că, dacă m-ar putea înlătura, ca ancoră, fără să cadă bariera, ar face-o cu bucurie.

— Oh, ar găsi o cale. Te-ar omori, cum a fost omorâtă Ginny a voastră.

În minte mi-a revenit brusc scena peste care dădusem în vara aceea. Strămătușa mea Ginny, moartă, într-o baltă de sânge. Doborâtă cu un levier.

— N-ar face așa ceva, am spus, rugându-mă să nu mă înșel.

— Ești sigură? a întrebat Jilo.

N-am răspuns, fiindcă o știam în stare să vadă dincolo de orice minciună pe care-aș fi încercat s-o inventez. Nu eram sigură. Moartea lui Ginny declanșase evenimente încheiate cu alegerea mea drept ancoră. Îmi trecuse prin minte, nu o singură dată, că trebuie să am mare grijă până când o să mă văd pe o poziție sigură. Uciderea mea ar fi fost cea mai simplă cale de creare a unui nou loc vacant.

În adâncul minții mele, aveam bănuiala că, dacă mă dovedeam prea stânjenitoare, prea greu de controlat, familiile puteau hotărî să mă scoată cu totul din scenă, felicitându-se apoi pentru că duseseră la îndeplinire o decizie dificilă. Știam că mătușile și unchiul meu ar fi făcut orice ca să mă apere, dar o parte din membrii familiei

mele extinse ar fi fost în stare să aprobe un astfel de plan. De aceea fusese de acord cu tot ce-mi ceruseră familiile, cu excepția renunțării la Maisie.

— Jilo nu pricepe, a continuat bătrâna, smulgându-mă din gândurile mele negre. Cum diferă asta de ceea ce ți-a făcut baba Ginny? Și ei fură ce ți se cuvine de drept. Și știi că pentru furtul puterii unei vrăjitoare plătești.

— De fapt, nu fură...

— Ți-o răpesc fără îngăduința ta, a zis, apoi mi-a înțeles tăcerea. Ah, Jilo pricepe. Le-ai dat permisiunea, nu-i așa?

— Am făcut ceea ce trebuia. Poate au dreptate. Sunt novice. N-am avut niciodată ocazia să-nvăț. Trebuie să recuperez.

— Ducă-se naibii. N-ai ochi să vezi, fetiço? Bariera te crede pregătită. Altele ancora, familiile, te bagă-n sperieți ca să renunți la putere.

Știam că are dreptate, dar, la drept vorbind, chiar *îmi era* frică. Nu mă speriau doar familiile, mă îngrozeam de mine însămi. Mă-ndoiam că-mi pot controla magia chiar și având doar jumătate din putere, nu pe toată. Nu avusesem parte de anii de formare ca vrăjitoare și acum înaintam cu pași șovăitori, de țănc. Eram un copilaș fermecat, care pica mereu în magicul său funduleț. Familiile îl însărcinaseră pe Emmet să se ocupe de educația mea. El își începuse viața în chip de golem, menit să găzduiască toate conștiințele reprezentanților familiilor. Însă aceeași energie care o azvârlise pe Maisie cine știe unde contopise toate conștiințele din Emmet, formând o personalitate unică, pisăloagă și enervantă.

Din fericire, donatorii de energie scăpaseră nevătămați — nu păreau câtuși de puțin slăbiți de ceea ce pierduseră în folosul golemului. O mare parte a cunoștințelor lor

continua să-i aparțină și lui Emmet, la fel și unele dintre puterile lor. Deoarece nu-i lipseau nici înțelepciunea, nici magia, familiile hotărâseră că trebuia să-mi fie profesor, să mă-nvețe cum să-mi strunesc propria putere. Deși putea fi agasant, simțeam pentru el un soi de simpatie. Aveam ceva în comun. Familiile intraseră cu bocancii și în viața lui, fără să-l întrebe vreodată cum voia să și-o trăiască. Pur și simplu, arătaseră în direcția mea și-i ceruseră s-o ia într-acolo. Dar, chiar și avându-l pe el ca profesor priceput, controlul meu asupra puținei magii de care-mi îngăduiau să dispun nu era perfect. Am ridicat din umeri.

— Perfect. Atunci o s-o căutăm în continuare împreună pe țicnita de soră-ta. Măine, a zis Jilo, luându-și termosul roșu pe care-l căra întotdeauna după ea în Cimitirul Colonial, unde își întâlnea clientela obișnuită.

A pus în termos borcanul Ball. O rugasem să-l păstreze ea, ca să nu se poată folosi de el nimeni altcineva care ar fi vrut s-o pedepsească pe Maisie.

— Ar trebui să te gândești un pic ce-o să faci cu Maisie a ta dacă-i dăm de urmă, fiindcă Jilo n-o să-i fie dădăcă.

Printr-una dintre deschizăturile din perete — pătrate mici, cu latura de vreo treizeci de centimetri — s-a strecurat o rază de soare. Silueta bătrânei de la răscruce s-a conturat în contralumină, cu trăsăturile feței ascunse sub strălucirea care o învăluia.

— Știu că ești hotărâtă să faci asta, de-aia te-ajută Jilo. Dar nu-i datorezi nimic surorii tale. Grijă ar trebui să ai de copilul pe care-l porți.

A deschis ușa grea cu o fluturare a mâinii.

— N-o să te mai poți plimba mult pe bicicleta aia a ta. Dacă vrei să continuăm, Jilo zice să găsești pentru noi un loc mai curat și mai aproape de casă.

A lăsat ușa să i se trântescă în urmă, subliniindu-și părerea cu zgomotul metalului izbit de metal.

Mi-am rotit privirea prin acea încăpere uitată din depozitul de praf de pușcă părăsit în care ne întâlneam. Pulberea explozivă dispăruse de acolo cu mult timp în urmă, dar peste tot erau aruncate obiecte tăioase și ruginite, acoperite de praful câtorva decenii. În afara fortăreței de piatră roșie, mormane de gunoi spulberau farmecul desuet, aproape venit din poveste, creat de marginea crenelată a acoperișului depozitului. Ar fi fost greu să găsec un loc mai insalubru pentru copilul meu nenăscut.

— Poate că are dreptate, Colin, am spus, vorbindu-i pruncului.

Știam că e băiat; nu fusese nevoie de ultrasunete, fiindcă mătușa mea Ellen nu se înșela niciodată când era vorba de așa ceva. Știam și c-o să-l botez Colin, ca să poarte numele tatălui tatălui său.

Mătușa Iris mă bătea la cap să mă mărit cu Peter Tierney, să oficializez legătura noastră înainte de nașterea copilului. Aveam intenția să mă căsătoresc cu el, îi acceptasem inelul, dar încă nu-l purtam. Îl țineam ca pe inima unei păpuși matrioșka, adăpostit în cutia lui căptușită cu catifea albastră din caseta cu bijuterii de pe măsuța mea de toaletă. Îl iubeam pe Peter, dar, de fiecare dată când mă imaginam stând în fața lui Dumnezeu și a lumii întregi și spunând „da”, îmi aduceam aminte că se dusese la Jilo și o plătise ca să arunce asupra mea o vrajă de dragoste. Fusese disperat, îngrozit de gândul c-o să-l părăsec pentru Jackson. Iar faptul că asta îmi trecuse, într-adevăr, prin cap mă supăra destul de mult. O iertasem pe Jilo și, în aparență, îl iertasem și pe Peter, dar trădarea fusese atât de profundă, atât de neașteptată, încât o parte din

mine se-ntreba cât de departe ar fi fost Peter în stare să meargă în orice altă situație în care s-ar fi simțit strâns cu ușa.

După ce m-am gândit la asta, am simțit o împunsătură de vinovație. Peter se străduia să fie la înălțime, să devină un tată bun și un bun cap de familie. Pe lângă slujba lui obișnuită, începuse să lucreze noaptea în taverna părinților săi și încerca să pună pe picioare propria afacere în construcții, angajându-se să facă lucrări de mică amploare, pe care le putea rezolva în weekend, împreună cu doi băieți din echipa lui. Îi reamintisem că banii nu erau o problemă — de când împlinisem douăzeci și unu de ani primeam o subvenție lunară din fondul familial — dar el nu voia s-accepte niciun bănuț.

— Nu, îmi spusese, ridicându-și spre mine palmele deschise. Nu vreau să iau bani de la tine. Vreau să știi că sunt în stare să am grijă de soția mea, sau de cea care-mi va fi curând soție, și de copilul nostru. Fără banii și fără vrăjile tale.

Era o manifestare a neîndoielnicului și demodatului său orgoliu masculin, dar instinctul și intuiția îmi spuneau, deopotrivă, să nu mă opun. Așa că mă mulțumisem să dau din cap și să zâmbesc.

— Bine. Am tot respectul pentru asta, spusese, deși doar cu intenția de a-l măguli.

Însă, după câteva săptămâni de gândire, ajunsese să-mi dau seama cât de mult îl respectam cu adevărat.

— Ești un băiat norocos fiindcă ai un asemenea tată, i-am spus lui Colin, plimbându-mi mâna peste mica umflătură de sub cămașa mea.

M-am sprijinit de ușa enormă, ca s-o deschid împingând-o. Placa de oțel înaltă de doi metri și lată de unu